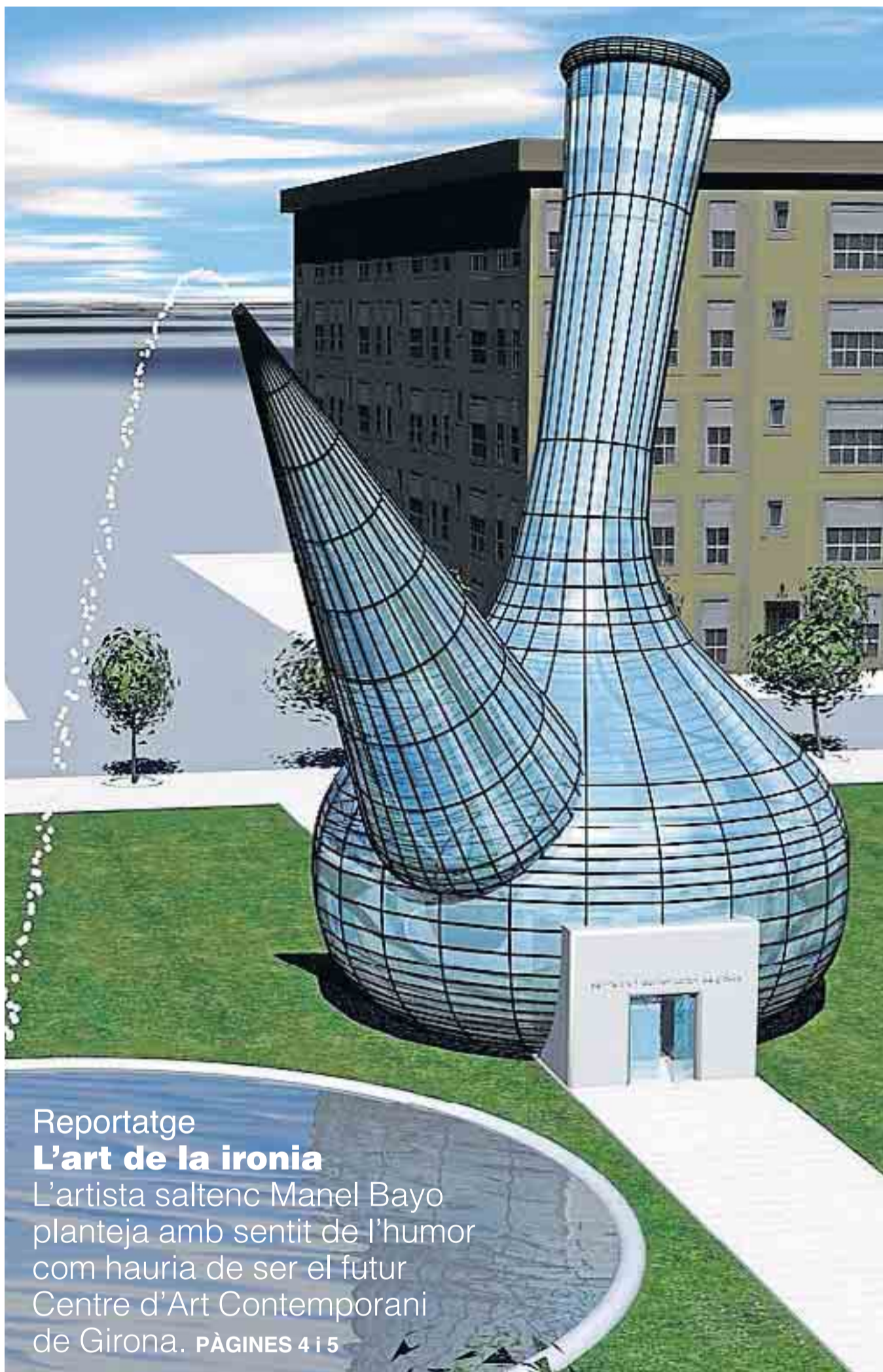

Dominical

Reportatge **L'art de la ironia**

L'artista saltenc Manel Bayo planteja amb sentit de l'humor com hauria de ser el futur Centre d'Art Contemporani de Girona. PÀGINES 4 i 5

Reportatge Estudiar a Barcelona Més del 40% dels universitaris gironins cursen la carrera a la capital catalana PÀGINES 2 i 3. **Reportatge Secrets del mar** PÀGINA 6. **Entrevista Carles Duarte** PÀGINA 7. **Entrevista Risto Mejide** PÀGINES 8 i 9.

Mister Sofà

Ctra. Barcelona (l'Avellaneda) - Tel. / fax 972 20 82 14 - GIRONA

Passar de les Sales Municipals d'exposicions, que és el que teníem fins ara a Girona per poder accedir a l'art contemporani d'alt nivell, a disposar de tot un Centre d'Art Contemporani, és un pas molt important. I precisament perquè considera tan important aquest futur Centre, l'artista Manel Bayo (Salt, 1968) s'ha passat sis mesos treballant en un projecte que aspira a obrir un debat sobre com ha de ser el nou equipament cultural de la ciutat. «Com a usuari de l'art contemporani per dues bandes, en tant que espectador i també com a artista, el tema del Centre d'Art Contemporani m'interessa moltíssim. I com que em sembla tan important, crec que és bo reflexionar-hi, encara que en el meu cas la reflexió sempre porta aparellada el sentit de l'humor i la ironia». *Set propostes pel Centre d'Art de Girona* és el resultat de la reflexió de Manel Bayo sobre aquest equipament, que ara vol compartir amb altres persones, perquè també hi reflexionin, en una exposició al Centre Cultural de la Mercè (fins el 29 de juny), i a través de la seva pàgina web, www.manelbayo.com.

De fet el Centre d'Art Contemporani de Girona és un projecte que ja està en marxa, tot i que de manera incipient. Des del març passat, la historiadora de l'art barcelonina Rosa Pera n'és la directora, i s'ha començat a preparar l'inici d'activitats de l'equipament, que es preveu per a l'octubre, tot i que encara no disposarà de la seva pròpia seu, un edifici que s'ha de construir –en principi a partir de 2010– en uns terrenys que ocupaven les antigues casernes. Mentrestant, al Centre Cultural la Mercè és on hi ha el despatx de la direcció del futur Centre d'Art Contemporani, «curiosament just al costat de l'aula on jo faig classe», comenta Manel Bayo. Aquesta proximitat física ha afavorit que l'artista saltenc mostrés el seu treball a la directora del Centre: «Tant ella com l'Ajuntament s'han mostrat agraïts per la promoció», diu.

La presentació que Manel Bayo fa del projecte a Internet defineix de manera ben clara les seves intencions: «La ciutat disposarà finalment d'un espai on el nodrit grup d'artistes locals podran mostrar els seus treballs, i els ciutadans interessats tindran accés a aquestes obres i a diferents propostes d'àmbit provincial, nacional o fins i tot internacional. L'Ajuntament, sobretot mitjançant les Sales Municipals d'Exposicions, situades a la Rambla, ha cobert –fins ara– la demanda d'artistes i públic. Però, francament, en aquests moments l'espai resulta petit... L'indret on s'ubicarà l'equipament ja està triat. El nou equipament es construirà en un solar que han deixat lliure les antigues casernes, al carrer Emili Grahit. Ara només falta convocar el concurs de projectes arquitectònics i posar-se mans a l'obra. Amb la intenció de jugar amb aquesta idea llancem 7 propostes, 7 projectes utòpics, amb l'única intenció de fer volar la fantasia i proposar 7 senzilles reflexions al voltant d'un projecte que, esperem, aviat puguem gaudir».

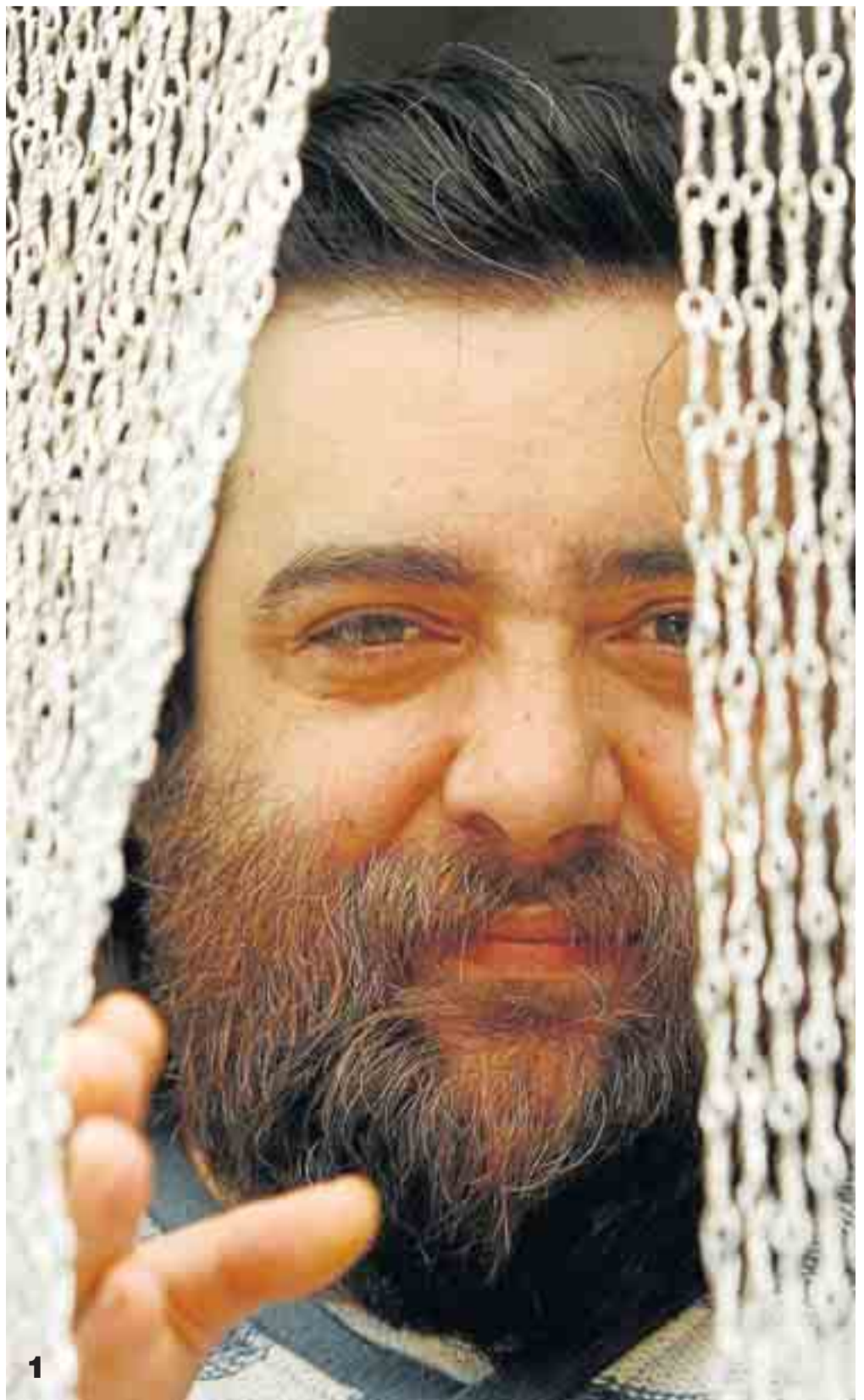
CREMAR TOTS ELS MUSEUS

De fet són només sis propostes les que planteja Manel Bayo, perquè la setena és un espai obert perquè qui vulgui pugui fer-hi la seva. I ja n'hi ha, i de molt agosarades: l'artista Quico Estivill defensa cremar tots els museus del món i exhibir-ne les cendres al de Girona. El sentit de l'humor i la ironia de Manel Bayo van per un altre costat, i s'articulen a partir de diferents possibles edificis per al futur Centre d'Art. El projecte «P», per exemple, «ha estat elaborat com un homenatge a tots aquells nostrats artistes que han portat l'art català al més alt nivell del panorama internacional», escriu. És un edifici en forma de porró, amb tots els requeriments propis d'un equipament com el que es planteja (recepció, bar, botiga, sales d'exposicions temporals, oficines, tallers multimèdia, sales per a «glòries nacionals» i emergents, un observatori celeste... i fins i tot una cripta on reposaran les restes de les «glòries de l'art gironí») i un element espectacular: «un raig d'aigua que sortirà disparat del broc de l'edifici i que impactarà en un estany. Estany construït de manera circular perquè en dates assenyalades s'hi puguin ballar sardanes al seu voltant. Aquest raig és un sentit homenatge a l'emergència contundent de les noves generacions d'artistes gironins, tot rememorant les més nostrades tradicions de la cultura, tradició i art català». L'acudit de Bayo porta implícit tota una reflexió sobre la tensió local-universal en l'art.

L'art de la ironia

L'artista saltenc Manel Bayo planteja amb sentit de l'humor com hauria de ser el futur Centre d'Art Contemporani de Girona.

TEXT: ALFONS PETIT

En canvi, el projecte «Ariadna» suggereix que l'interior del Centre d'Art sigui un enorme laberint, la qual cosa multiplicaria la superfície de paret disponible per exposar-hi obres. «Cada cop hi menys pintura als museus d'art contemporani –comenta Bayo–, és com si la pintura hagués mort, i la gent que hi treballa necessiten que se'ls reconegui. Com que el metre quadrat de paret en un centre d'art és molt escàs, i va molt car, quina millor solució que un laberint, amb tanta paret com es vulgui?».

Manel Bayo no qüestiona només el paper

dels centres d'art, sinó el dels mateixos artistes, com ho demostra al projecte «Arca»: un edifici en el qual es tancarien un centenar d'artistes per aïllar-se del món exterior i fer-hi vida i crear per sempre més: «A partir de la construcció d'aquest projecte el món es dividirà en dos. Dos mons perfectament aïllats, autosuficients i independents l'un de l'altre: Un món, dins l'edifici, habitat per 100 artistes. L'altre, on habita la resta, el món dels que només ens queda imaginar el que passa dins de l'altre. L'edifici és una esfera suspesa per quatre columnes sobre la

Fotos:
Sobre aquestes línies, de dalt a baix, detalls dels projectes «P», «Ariadna» i «Origen del món».

1
L'artista saltenc Manel Bayo, fotografiat a casa seva. **Foto: Aniol Resclosa.**

2
Un edifici en forma de dona ajaguda per al projecte «Origen del món», una de les sis propostes que planteja Manel Bayo per al futur Centre d'Art Contemporani de Girona.

3
El projecte «Tele Art» portaria l'art contemporani al domicili del consumidor.

4
«Arca» planteja tancar un centenar d'artistes en un edifici per aïllar-los del món.

5
Una sala d'exposicions en forma d'enorme laberint resol a «Ariadna» la manca d'espai per als artistes plàstics.

7
A «Top Secret» el Centre d'Art és en un indret amagat, només conegut pels «iniciats».

(Imatges extretes de www.manelbayo.com)

ciutat. L'interior està equipat amb tots els avenços per fer la vida a l'interior prou còmoda i absolutament independent de la Terra». Reflexions paral·leles es plantegen en els projectes «Top Secret» i «Tele Art»: en el primer, el Centre d'Art Contemporani es troba emplaçat en un lloc desconegut, només reservat als «iniciats»; en el segon, en contrast, funciona com una cadena de menjar ràpid, dispostat a satisfer de manera immediata i a domicili les necessitats d'art contemporani dels consumidors.

Finalment, en el projecte «Origen del món»,

Manel Bayo fixa la seva mirada irònica en l'anomenat «art de gènere»: l'edifici del Centre d'Art imita una dona ajaguda, i l'accés a l'equipament es fa per la vagina: «Aquesta estructura trenca amb segles de negació i amb dècades de discriminació positiva emmascarada de paritat. Totes les peces exposades seran produïdes exclusivament per dones de tots els temps, en un intent de fer visible la seva participació, sovint amagada i soterrada, en la història de l'art»

Com ho demostra de nou amb *Set propostes pel Centre d'Art de Girona* —a partir d'aquests

acudits, tinc ganes que la gent pensi, que faci anar les neurones—, l'obra de Manel Bayo, que és professor d'arts digitals i noves tecnologies a l'escola municipal d'art de Girona, té sempre un component d'interacció. Des del 2004 ha orientat la seva producció cap als formats digitals, el vídeo i el net art, i el 2006 va guanyar el primer premi del Vad Internacional Festival de vídeo i arts digitals. Ha exposat a Girona, Vic, Mataró, Tortosa, L'Havana, Alemanya i Finlàndia, entre d'altres indrets, i és l'autor de diverses escenografies per a muntatges teatrals.